

Zmysel Života, Nočné peklo, Sestra

Zmysel Života

Hľadám ho, no neviem ho nájsť.
Už sa zdá, že som ho našla, no bol to omyl.
Snažím sa na moje pochybné konanie liek vynájsť,
no viem, že sa môj duch dávno zlomil.

Existuješ vôbec bájny Zmysel Života?
Alebo môj zrak iba zastrela náhla slepota?
Vari si len vymyslená rozprávka?
Alebo som len nebola tvoja plánovaná zastávka?

Musíš sa cítiť ako veľký pán,
keď máš toľkú moc.
Človek sa bez teba cíti byť taký sám,
no ty mu nikdy neprídeš na pomoc.

Nie si ty náhodou pani Smrti kamarát?
Určite ste zvyknutí celé dni a noci pretárať.
Zabávate sa na utrpení ľudí, to potrebujete,
čerešnička na torte je, keď to vy spôsobujete.

Tancujete v objatí ako dvaja milenci,
pritom spolu páchate zlo ako šialenci.
Zmysel Života, rozohraješ s ľuďmi naháňačku,
Smrť, ty sa súčasne pripravuješ na zabíjačku.

Buď si istý, že už ťa viac hľadať nebudem,
odtrhnem sa od teba, to ti sľubujem.
Nechce sa mi viac za tebou utekať,
radšej sa budem do rúcha samostatnosti obliekať.

Zbohom, môj slávny klamár!
Zbohom, môj chvíľkový rozmar!
Zbohom ti, detinský sen!
Zbohom, zbohom, nepribližuj sa ku mne len!

Nočné peklo

Keď slnko zapadne a tma preberie opraty,
nastávajú vo mne negatívne prevraty.
Tma je pre mňa ako pre vlkolaka spln,
moje ja zanikne v zovretí diabolských vlín.

Vlny temnoty unášajú ma do väzenia,
väzenia vlastného strachu, do úplného zatmenia.
Niekedy divím sa, či to vo mne celý život driemalo
a teraz sa to len pred chvíľou prebralo.

Možno to tak majú všetci ľudia,
že večer to nie sú oni, kto súdia.
Že večer, v noci hlbokej, chce sa im plakať,
v hlave, v duši úbohej začalo sa zmrákať.

Milujem posteľ, no zároveň ju nenávidím,
nikdy ďalej než na dva metre nedovidím.
Modlím sa, aby už bolo ráno,
aby konečne to pravé moje ja vstalo.

Cez deň nepociťujem bolesť,
nedovolím strachu zase ma uniesť.
Snažím sa ho zosadiť z nočného trónu,
no moja vôľa a výdrž iba stonú.

Želám si, aby som bola stále tou istou osobou,
aby som nebola emócií čiernych v noci nádobou.
Zatváram oči, no stále mám na rukách okovy,
to čo chcem, nie je v pláne osnovy.

Sestra

Len pri nej pociťujem číru lásku,
držím sa jej akoby môj život visel na vlásku.
Jej prítomnosť zahrieva moje zmrznuté vnútro,
vzdať sa jej by bolo pre mňa priveľké sústo.

Ona rozžiaruje všetky temné nočné mory,

už sa viac nechcem skrývať do izolovanej komory.
Smiatie sa s ňou je ako prechádzka po nebi,
jej ľahkosť bytia samotný vietor zahanbí.

Keby nebola mojou sestrou,
asi nikdy by sme sa nestretli cestou.
Ďakujem Bohu za túto úžasnú osobu,
bez nej by som nemala žiadnu podobu.

Nikto ma neprečíta, tak ako ona,
veď pochádzame z toho istého lona.
Nevie, no nesie v sebe veľkú časť srdca môjho,
snáď ho niekedy príjme do toho svojho.

Niekedy, keď už mi dych pomaly dochádza
a stará dobrá úzkosť na mňa prichádza,
ona postaví sa pred všetkých mojich démonov
a stane sa priam nezdolateľnou oponou.

Každý deň uchovávam si jej tvár do pamäte,
v prípade, že raz už nebude na tomto svete.
Nezniesla by som byť sama v tomto chaose,
ona predstavuje ružové okuliare na nose.

A ak sa raz brány jej srdca zatvoria,
budem čakať v priestoroch nádvorja.
Budem čakať, kým ma zase vpustí dnu,
moje modlitby s ňou pobudnú.

Možno sa raz naše cesty rozdelia,
možno si nás smrť a život podelia.
Možno medzi nás vstúpi ľahostajnosť,
možno sa ma zmocní beznádejnosť.
Možno ma jej srdce vyhostí,
no moja láska ju nikdy, nikdy nepustí.